

Dagboek van een pelgrim

Dagboek van een pelgrim

Ronald Lijster

Schrijver: Ronald Lijster
Coverontwerp: Ronald Lijster
ISBN: 9789463678926

Vooraf

Even enkele feiten op een rijtje. Het woord pelgrim staat voor bedevaartganger. Iemand die op bedevaart gaat. Iemand die een reis maakt om een bedevaartsoord te bereiken. Een bedevaartsoord is een locatie die een bijzondere plaats inneemt in de geschiedenis van een religie. Dat zijn de feiten en sinds mijn fietstocht naar Santiago noem ik mezelf een pelgrim. Beëdigd nog wel want op 23 juni 2016 kreeg ik op het pelgrimsburo in Santiago mijn Compostella. Als iemand me vraagt wat mijn pelgrimage me heeft gebracht gaat mijn antwoord vooral over "berusting". Ik maak me niet overal meer druk om en ben vooral blij met het basisrecept van ons leventje". Mooie praatjes zul je zeggen maar waar merk je dat dan aan? Welnu, dit boekje is er misschien wel uit ontstaan. Het fietsen en het wandelen werd "a way of life". Het is ontspanning en mijn gedachten nemen een loopje met me. Het gaat over van alles. Als het grappig is dan zien voorbijgangers me lachen. Maar het kan ook heel droevig zijn en de stilte van de natuur geeft me de ruimte om het te relativieren. De uren vliegen voorbij. Ooit las ik in een boekje de uitspraak " Een wijze man noteert, reflecteert, droomt, deelt en doet." Dus waarom niet mijn gedachten op papier zetten? Voila! De geboorte van "Het Dagboek van een Pelgrim".

Je bent Pelgrim voor de rest van je leven. En neem van mij aan, er is geen verplichting om bedevaartsoorden te bezoeken. Inmiddels weet ik wel dat Santiago de Compostella niet het doel was. Het doel was juist de reis er naar toe met alles d'rop en d'eraan. Het is een reis die nooit meer zal stoppen en mijn dagboek kent dan ook geen slot. Dit boekje is slechts een compilatie van de werkelijke inhoud.

Ouder worden

Het verouderingsproces heeft vandaag weer hard toegeslagen. Zeven maanden geleden heb ik voor het eerst de signalen opgepakt en vandaag is het afgerond. Mijn audiciën met de naam Marijke installeerde bij mij twee Unitron's Moxi2 apparaten. Deze gaan me in de nog resterende levensjaren verder ondersteunen. Voor het eerst sinds tijden wordt ik weer geconfronteerd met herrie, herrie en herrie. Ik liet vanavond de hond uit en dacht wat hoor ik toch tikken in mijn oor? Wat bleek...ik hoorde gewoon de hond weer lopen over het asfalt! Ik hoorde kennelijk de vogels nog wel maar niet allemaal meer. Ik hoorde Elly nog wel maar niet alles... Ieder voordeel hep ze nadeel zei Johan Crujff ooit. Onder het lopen dacht ik nog even over de oorzaak. Misschien toch het langdurig leiding geven aan vrouwen? Of ligt de oorzaak nog verder terug en was het sergeant Hein Asfeld die mij een half jaar lang achter de vodden zat in mijn diensttijd. Ik kom er niet uit en laat het los. Het is gewoon niet anders en ik moet nu verder leven met mijn Unitron's. Wel weer eerder naar bed en uit bed want naast het pillen slikken voor bloeddruk en cholestolol komt daar nu ook in-/uithalen en onderhoud van gehoorapparaten bij. En wat dacht je van het lezen van gebruiksaanwijzingen. Ik heb er een van de apparaten zelf, ik heb er een van de afstandsbediening want die zit er ook bij. En dan is er ook nog de gebruiksaanwijzing van de droogdoos. Niets wordt aan het toeval overgelaten. Slechthorend zijn en imbeciel liggen kennelijk dicht bij elkaar. Ik snap wel dat ouderen klagen dat je het alleen maar drukker krijgt. En dan heb ik ook nog de wetenschap dat de ouderdomssuiker op de loer ligt. Sommigen mensen zeggen dat ouder worden leuk is. Er zijn van die momenten dat ik mij afvraag of dat wel zo is. Vanmorgen... toen ik Marijke een hand gaf was zo'n moment.

Kabouters

Ik heb een bloedhekel aan kabouters. Het zijn irritante, domme en lelijke kleine mensjes bedacht door Rien Poortvliet. Om de een of andere reden vinden mijn kinderen het nodig om het kaboutergevoel in mij aan te wakkeren. Met enige regelmaat krijg ik van hen kaboutergerelateerde kadootjes. Zo kreeg ik een aantal jaren terug een juichende kabouter in een oranje voetbalshirt. Na het ontstaan van deze kabouter presteerde Oranje tot op de dag van vandaag niets meer. Ook kreeg ik een kabouter-encyclopedie. Ik vrees de dag dat ze

mij kennisvragen gaan stellen want ik heb hem nooit gelezen. Sterker nog, ik weet thuis al niet meer waar hij ligt. Onlangs werd ik nog verblijd met een stenen schoen met kabouters erop. Schoorvoetend heb ik het kado aangenomen. Voor veel ouders herkenbaar denk ik, mijn kinderen reageren averechts. Hoe meer ik tegenstribbel des te meer zij hun best gaan doen. Ik probeer me dus koest te houden. Tot vandaag. Ik pak na een paar weken rust mijn mountainbike om

weer eens door het bos te fietsen. Om van de camping weg te komen heb ik een vaste route die ik zo een beetje beschouw als mijn route. Na nog geen kilometer kom ik dit paaltje tegen. Ineens hè, de afgelopen maand moeten onze kleine miezerige kleine puntmutsjes die stiekem geplaatst hebben. Ik ben radeloos en weet niet meer wat te doen. Morgen fiets ik er nog eens langs. Ik heb het mij misschien ingebeeld. Ook niet leuk want dan heb ik een trauma. Vreselijk.... Staatsbosbeheer gaat overal "Kabouterpaden" maken.

Engelen

Zondag en de weersvoorspelling is slecht. Als ik de twijfels over mijn ochtendwandeling uitspreek drukt mijn eega mij nog maar eens onder het hart dat we niet van suiker zijn. Daar kan ik het dan mee doen en eigenlijk bedoelt ze hier mee "opzouten jij". Ik had het plan om langs de RandstadRail richting Rotterdam te lopen. Het is een wat vreemde gewoonte om zo af en toe je neus tegen de Euromast aan te drukken. De hond moet mee en begrijpt daar al helemaal niets van. Zonder Buienradar te raadplegen kan hij zelf wel vaststellen dat het hondenweer is. Net voorbij Station Pijnacker Zuid begint het al te hozen. Paraplu uitklappen en gaan met die banaan. Berkel voorbij, Rotterdam Airport voorbij maar dan beginnen toch ook mijn schoenen vol te lopen. Als ook mijn paraplu, Ikea, gaat doorlekken geef ik het op

en loop naar het dichtstbijzijnde metrostation. Dat is Melanchthonweg. Ik moet een minuut of 10 wachten op de eerstvolgende metro. Er komt een man de trap op, een beetje Indonesisch type. De hond krijgt zijn gewoonlijke aandacht. Zo'n blonde lab heeft een vriendelijke uitstraling en kennelijk een onweerstaanbare aanzuigende werking. Hij klaagt vaak dat iedereen gewoon maar aan hem zit als hij bijvoorbeeld voor een winkel buiten moet wachten. Er bestaan echter nog geen regels voor het betasten van honden dus ik kan er weinig mee. Hij moet het zelf maar uitzoeken. Het plentst weer lelijk door en ik besluit ook een duit in het zakje te doen. "Er valt weer behoorlijk veel in korte tijd" geef ik aan. Geen domme opmerking maar een feitelijke vaststelling van wat er nu gebeurd. Prima begin dus voor een gesprek en het werkt. De man knikt instemmend en vertelt me dat de wereld aan het veranderen is. "Ieder jaar komt de aarde een centimeter dichterbij de zon". Nu zijn er nog heel veel lichtjaren te gaan dus daar lig ik niet wakker van. Maar hij gaat verder.... "Ik hou me de laatste jaren vooral bezig met de toekomst, gisteren is verleden tijd". Een waarheid als een koe dus ik breng er niets tegenin. Sterker.... ik vind het een goede instelling. "Ik geloof ook dat we in de gaten worden gehouden door wezens uit het heelal, engelen zal ik maar zeggen". Het gevoel dat we in de gaten worden gehouden herken ik niet. Het stemt me wel vrolijk dat het "engelen" zijn. In mijn gedachten zijn dat mooie vrouwelijke wezens die niets kwaads in zich hebben en bijzonder zorgzaam zijn. "Als het niet goed gaat met ons dan komen zij ons ophalen" In gedachten loop ik mijn familie, vrienden en kennissenkring langs en vraag me af wie dan inmiddels van de ophaaldienst gebruik maakten. Ik stel vast dat zijn stelling niet klopt. Er worden ook mensen opgehaald waar het wel goed mee gaat. Als hij dan vervolgens ook wil vertellen dat de aarde er vroeger anders uitzag komt gelukkig de metro aan. De mevrouw van de RandstadRail roept binnen die 8 minuten ook nog om dat de vakantieperiode voorbij is en dus de dienstregeling gaat veranderen. Ook rijdt metro 1 met ingang van maandag weer gewoon naar Den Haag-centraal. Even wachten op de metro levert een hele bak informatie op wat allemaal een plekje moet krijgen in de hippocampus. Als ik weer uitstap op Pijnacker-Zuid regent het weer. Er staat geen ophaaldienst dus loop ik het laatste stuk ook maarnaar huis.